

Sygn. akt: I C 186/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Nowicka - Midziak
-----------------	----------------------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 stycznia 2021 r. w G.

sprawy z powództwa (...) **Bank (...) S.A. w K.**

przeciwko **D. J.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 30 397,88 zł. (trzydzieści tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt siedem złotych osiemdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 sierpnia 2019r do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3 997 zł. (trzy tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: I C 186/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. wniósł pozew przeciwko D. J. o zapłatę kwoty 30.397,88 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w dniu 30 maja 2016r. zawarł z pozwaną umowę o pożyczkę. Z uwagi na brak zwrotu środków pieniężnych, pismem z dnia 8 marca 2019r. powód wypowiedział umowę. Jak wskazano, do zapłaty aktualnie pozostaje kwota dochodzona pozwem, na którą składają się: kapitał w wysokości 26.994,33 zł, opłaty i prowizje w kwocie 564,48 zł, odsetki kapitałowe naliczone od dnia zawarcia umowy do dnia jej wypowiedzenia w łącznej kwocie 1.327,64 zł, a także skapitalizowane odsetki ustawowe naliczone od terminu wymagalności roszczenia do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa w kwocie 1.711,43 zł. Pismem z dnia 17 kwietnia 2019r. powód wezwał pozwanego do zapłaty, lecz wezwanie nie spowodowało uregulowania zadłużenia wobec powoda.

(pozew k. 4-6)

W dniu 20 września 2019r. w sprawie o sygnaturze akt VI Nc-e 1554065/19 Referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty k. 7)

Pozwana wniosła sprzeciw od wyżej opisanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwana zarzuciła brak udowodnienia wysokości roszczenia, brak wykazania przekazania przez powoda środków pieniężnych pozwanej, brak wskazania stopy procentowej odsetek i jej zmiany, brak skutecznego

wypowiedzenia umowy bankowej, skutkującego brakiem wymagalności roszczenia, brak wyliczenia wysokości odsetek naliczonych przez powoda, a także zamieszczenie w umowie niedozwolonych klauzul umownych.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 8-8v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 maja 2016r. pomiędzy powodem (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. a pozwaną D. J. została zawarta umowa pożyczki nr (...). Zgodnie z treścią umowy całkowita kwota pożyczki wynosiła 33.600 zł. Pożyczka została udzielona na okres od 30 maja 2016r. do 10 czerwca 2024r. Pożyczka miała zostać spłacona w 96 ratach miesięcznych, przy czym wysokość raty określono na kwotę 486,47 zł, z wyjątkiem ostatniej raty w wysokości 485,81 zł. Termin zapłaty raty ustalono na 10. dzień każdego miesiąca, począwszy od dnia 10 lipca 2016r. Oprocentowanie pożyczki było zmienne, w dniu zawarcia umowy wynosiło 8,59 % w stosunku rocznym, a składało się ze stopy referencyjnej NBP w wysokości 1,50 % i stałej marży banku w wysokości 7,09 %. Odsetki podwyższone na dzień zawarcia umowy wynosiły 14 %. Łączna kwota odsetek wynosiła 13.100,46 zł. Na koszty pożyczki składały się prowizja w kwocie 332,64 zł, składka ubezpieczeniowa w łącznej kwocie 9.031,68 zł (94,08 zł miesięcznie). Całkowity koszt pożyczki wynosił natomiast 22.464,78 zł, a całkowita kwota do zapłaty 56.064,78 zł. Zgodnie z umową wypłata pożyczki miała nastąpić w dniu 3 czerwca 2016r. Umowa została zawarta na spłatę licznych zobowiązań pozwanej z tytułu umów pożyczek gotówkowych.

W myśl umowy niespłacenie raty pożyczki w terminie ustalonym w umowie lub spłacenie jej tylko w części powoduje, że niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym, od którego bank pobiera odsetki podwyższone. Łączna kwota odsetek podwyższonych i opłat należnych w przypadku opóźnienia w spłacie części lub całości nie może przekroczyć kwoty odsetek maksymalnych (pkt 11). Odsetki podwyższone obliczane są według zmiennej stopy procentowej i wynoszą one dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie (pkt 12).

Zgodnie z umową wysokość oprocentowania pożyczki może zmienić się w okresie obowiązywania umowy, jeżeli zmieni się wysokość stopy referencyjnej. Zmiana stopy referencyjnej powoduje zmianę wysokości oprocentowania pożyczki o taką liczbę punktów procentowych, o jaką zmieniona została stopa referencyjna. Zmiana nastąpi w dniu wejścia w życie nowej wartości stopy referencyjnej. Jeżeli stopa referencyjna przyjmie wartość o lub ujemną oprocentowanie pożyczki będzie równe marży banku (pkt 22). Oprocentowanie pożyczki nie może przekroczyć w stosunku rocznym wysokości odsetek maksymalnych określonych w Kodeksie cywilnym (pkt 24).

Bank miał prawo wypowiedzieć umowę z 30 - dniowym okresem wypowiedzenia, jeśli pożyczkobiorca nie spłaca terminowo swoich zobowiązań wobec banku wynikających z umowy mimo uprzedniego wezwania go do zapłaty lub dopuszcza do powstania zadłużenia przeterminowanego i nie reguluje go w terminie 7 dni mimo wezwania banku (pkt 32 lit. c). W przypadku wypowiedzenia umowy pożyczkobiorca zobowiązany jest spłacić pozostałą do spłaty kwotę pożyczki i należne odsetki, prowizje i opłaty najpóźniej w ostatnim dniu okresu wypowiedzenia umowy (pkt 33). Bank nalicza odsetki podwyższone od niespłaconej części kwoty pożyczki od pierwszego dnia po zakończeniu okresu wypowiedzenia, w wysokości i zgodnie z zasadami wskazanymi w umowie (pkt 34).

Wysokość opłat i prowizji została określona w pkt 4 umowy. W myśl tego postanowienia umownego utrzymanie ubezpieczenia w ramach Programu ubezpieczeniowego (...) lub (...) wiązało się z opłatą w wysokości 0,28 % kwoty pożyczki (pkt 4).

W imieniu powoda umowę zawarła W. D., która – na mocy pełnomocnictwa z dnia 8 stycznia 2009r. – była umocowana m.in. do zawierania w imieniu powoda umów w ramach detalicznej sieci sprzedaży.

(dowód: umowa pożyczki nr (...) k. 155-160, pełnomocnictwo k. 185)

W dniu 30 maja 2016r. powód wypłacił kwotę 33.600 zł z tytułu pożyczki na wskazany w umowie rachunek bankowy pożyczkobiorcy.

(dowód: potwierdzenie wypłaty pożyczki k. 67)

W okresie od dnia 10 lipca 2018r. do dnia 8 marca 2019r. powód naliczał odsetki umowne według stopy procentowej wynoszącej 8,59 %. Łączna kwota odsetek naliczonych za ten okres wynosiła 1.327,64 zł.

(dowód: wyliczenie odsetek umownych k. 87)

W okresie od dnia 10 sierpnia 2018r. do dnia 8 sierpnia 2019r. powód naliczał odsetki umowne za opóźnienie (tzw. odsetki podwyższone) według stopy procentowej wynoszącej 14 %. Łączna kwota odsetek podwyższonych naliczonych za ten okres wynosiła 1.711,43 zł.

(dowód: wyliczenie odsetek za opóźnienie k. 88)

Kwota nieuiszczonej składki ubezpieczeniowej za okres sześciu miesięcy wynosi 564,48 zł.

(dowód: wyliczenie nieuiszczonej składki ubezpieczeniowej k. 89)

Pismem z dnia 26 września 2018r. powód wezwał pozwaną do spłaty zadłużenia w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. Na dzień wystawienia wezwania wysokość zaskądniczenia wyniosła 930,43 zł. Jednocześnie, powód poinformował pozwaną o możliwości złożenia w wyżej wskazanym terminie wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Wezwanie zostało przesłane na wskazany w umowie adres zamieszkania pozwanej: (...)-(...) G., ul. (...) i po dwukrotnym awizowaniu w dniach 9 i 17 października 2018r. zostało zwrócone do nadawcy w dniu 25 października 2018r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 68, wydruk z portalu emonitoring.poczta-polska.pl k. 69-70)

Wobec utrzymującego się zadłużenia przeterminowanego, pismem z dnia 8 stycznia 2019r. powód wypowiedział pozwaną umowę pożyczki z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Na dzień wypowiedzenia wysokość zadłużenia przeterminowanego wynosiła 2.739,28 zł. Wypowiedzenie umowy pożyczki zostało przesłane na wskazany w umowie adres zamieszkania pozwanej: (...)-(...) G., ul. (...) i po dwukrotnym awizowaniu w dniach 21 i 29 stycznia 2019r. zostało zwrócone do nadawcy w dniu 6 lutego 2019r.

(dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 8 stycznia 2019r. k. 62, wydruk z portalu emonitoring.poczta-polska.pl k. 63-64)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych przedstawionych przez stronę powodową.

W ocenie Sądu orzekającego brak było podstaw do odmowy wiarygodności i mocy dowodowej dokumentom w postaci: umowy pożyczki, wypowiedzenia umowy wraz z dowodem jego doręczenia kredytobiorcy, wezwania do zapłaty, czy też pełnomocnictwa udzielonego przez powoda pracownikowi banku, który podpisał umowę. Oceniając wiarygodność przedłożonych dowodów z dokumentów należy wskazać, że dowód w postaci umowy pożyczki został przedłożony w formie odpisu uwierzytelnionego przez występującego w niniejszej sprawie profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym. Zgodnie zaś z treścią art. 129 § 3 kpc zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej ma charakter dokumentu urzędowego. Pozostałe dokumenty zostały złożone w formie niewuierzytelnionych kopii, a strona pozwana podniosła, że nie posiadają one żadnej mocy dowodowej, jednakże nie wskazała w tym zakresie żadnych merytorycznych zarzutów. Podkreślić należy, iż zgodnie z poglądami wyrażanymi w orzecznictwie na tle aktualnego stanu prawnego „przepisy Kodeksu postępowania cywilnego co do zasady nie zawierają zamkniętego katalogu środków dowodowych i jedynie wyjątkowo formułują zakaz dopuszczania lub korzystania z niektórych środków dowodowych albo nakazują

udowodnienie określonych okoliczności wyłącznie za pomocą niektórych rodzajów dowodów. Nie odnosi się to jednak z pewnością do generalnego zakazu korzystania z kserokopii dokumentów. Zauważyć zwłaszcza wypada, że chociaż niewątpliwie nie są one dokumentami, to bezsprzecznie mogą być źródłem wiadomości tak o istnieniu dokumentów, jak i o ich treści. Inaczej mówiąc, nie są one wprawdzie bezpośrednimi dowodami z dokumentów, ale mogą zostać uznane za dowody pośrednie świadczące o istnieniu i treści dokumentów. (...). Z tego względu kserokopie, chociaż bezspornie nie są ani dokumentami ani nawet ich odpisami (kopiami) i to także w znaczeniu, w jakim obecnie obowiązujący (od dnia 8 września 2016 r.) przepis art. 243¹ kpc nakazuje stosować przepisy Kodeksu postępowania cywilnego do dokumentów, zawierających tekst, umożliwiających ustalenie ich wystawców, a zatem do wszelkich dokumentów tekstowych, a nie tylko do dokumentów urzędowych w rozumieniu art. 244 kpc lub dokumentów prywatnych w rozumieniu art. 245 kpc, to jednak nie można całkowicie odmówić im jakiegokolwiek znaczenia dowodowego (procesowego). Wziąć zwłaszcza trzeba pod uwagę, że wraz ze zmianą przepisów o dokumentach, z dniem 8 września 2016 r. zmienione zostało także brzmienie art. 308 kpc i aktualnie zgodnie z tym przepisem dowody z innych dokumentów niż wymienione w art. 243¹ kpc, w szczególności zawierających zapis obrazu, dźwięku albo obrazu i dźwięku, sąd przeprowadza, stosując odpowiednio przepisy o dowodzie z oględzin oraz o dowodzie z dokumentów. W świetle tego przepisu stwierdzić należy, że oprócz dokumentów, zawierających tekst i umożliwiających ustalenie ich wystawców (czyli dokumentów tekstowych), obecnie Kodeks postępowania cywilnego zna także inne rodzaje dokumentów, zawierających w szczególności zapis obrazu, dźwięku albo obrazu i dźwięku. Z tego punktu widzenia kserokopia może zostać uznana za zapis obrazu (wyglądu) dokumentu, podobnie jak np. fotografia dokumentu. Abstrahując od technicznego sposobu wykonania tego obrazu (czyli sposobu zapisania obrazu dokumentu), niewątpliwie nie można uznać, że niepoświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia co do zasady w ogóle nie może stanowić dowodu na istnienie dokumentu i jego treść (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 lutego 2019r., I AGa 367/18, L.). W niniejszej sprawie strona pozwana skoncentrowała się wyłącznie na formalnym kwestionowaniu dopuszczalności skorzystania przez powoda z kserokopii dokumentów, natomiast nie wdała się w merytoryczne kwestionowanie ich wiarygodności lub mocy dowodowej. W szczególności w ogóle nie zarzuciła, że przedstawione kserokopie są niekompletne lub nieczytelne albo że zostały sfalszowane, tzn. sporządzone z nieistniejących lub przerobionych dokumentów (np. jako kompilacja lub zbitka kilku dokumentów). Taka argumentacja nie mogła zostać uznana za wystarczającą do uznania, że pozwana skutecznie podważyła wiarygodność i moc dowodową przedłożonych przez powoda dowodów z kserokopii. W ramach swobodnej oceny dowodów Sąd nie doszukał się żadnych podstaw do stwierdzenia, że załączone do akt sprawy kserokopie nie stanowią wiernego odwzorowania oryginałów dokumentów i zostały w jakikolwiek sposób zmanipulowane, uznając, że stanowią one wiarygodny dowód na okoliczność powstania, wykonania i rozwiązania łączącego strony stosunku prawnego.

Na podstawie przepisów art. 302 § 1 kpc w zw. z art. 235² § 1 kpc Sąd pominął natomiast dowód z przesłuchania pozwanej, albowiem mimo prawidłowego wezwania, pozwana nie stawiła się na rozprawie i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności.

Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 720 kc w zw. z art. art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (tekst jednolity Dz.U. z 2019r. poz. 2357, dalej: Prawo bankowe), art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 1083). W myśl art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Stosownie zaś do treści art. 3 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, zaś w myśl ust. 2 pkt 1 za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

W sprzeciwie oraz dalszych pismach procesowych strona pozwana podniosła szereg zarzutów dotyczących istnienia, wykonywania oraz rozwiązania stosunku prawnego łączącego strony, a także wymagalności i wysokości roszczenia i jego poszczególnych składników. Przede wszystkim pozwana zarzuciła nieudowodnienie faktu skutecznego zawarcia

umowy pożyczki oraz oddania do dyspozycji pożyczkobiorcy kwoty wskazanej w pozwie. W ocenie Sądu powyższe zarzuty były bezzasadne. Przede wszystkim zważyć należy, iż strona powodowa złożyła do akt niniejszej sprawy odpis umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 30 maja 2016r., który został prawidłowo poświadczony za zgodność z oryginałem przez zawodowego pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym. Na odpisie przedstawionej umowy widnieje podpis o treści (...), którego autentyczności strona pozwana w niniejszej sprawie nie kwestionowała. Nadto, powód wykazał, że osoba zawierająca umowę pożyczki w imieniu banku tj. W. D. była umocowana do jej zawarcia, albowiem na tę okoliczność przedłożył odpis pełnomocnictwa z dnia 8 stycznia 2008r. Jednak nawet niezależnie od powyższego nie sposób byłoby uznać, że umowa nie jest wiążąca dla strony pozwanej. Zgodnie bowiem z treścią art. 103 § 1 kc jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta. W myśl natomiast art. 103 § 2 kc druga strona może wyznaczyć osobę, w której imieniu umowa została zawarta, odpowiedni termin do potwierdzenia umowy; staje się wolna po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu. Jak wskazuje się w judykaturze jeżeli umowa jest dotknięta sankcją przewidzianą w art. 103 § 1 i 2 kc, kontrahent osoby, w której imieniu umowa została zawarta, może powołać się na nieważność umowy dopiero po odmowie jej potwierdzenia przez tę osobę lub dopiero po bezskutecznym upływie terminu wyznaczonego do potwierdzenia umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 1997r., II KKN 431/97, L., wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 lutego 2018r., I ACa 1835/16, L.). W przedmiotowej sprawie strona pozwana nie wyznaczyła nigdy powodowi terminu do potwierdzenia umowy, toteż nie może w toku niniejszego postępowania powoływać się na zarzuty wynikające z przepisu art. 103 kc. Tym samym należało uznać, że pozwana skutecznie zaciągnęła zobowiązanie wobec banku, na podstawie którego była obowiązana do spłaty rat pożyczki bankowej w wysokości i terminach określonych w umowie.

Bezzasadny okazał się również zarzut dotyczący nieudowodnienia przekazania środków pieniężnych pożyczkobiorcy. Zważyć bowiem należy, iż strona powodowa złożyła do akt niniejszego postępowania potwierdzenie wypłaty kwoty pożyczki na wskazany w umowie rachunek bankowy pożyczkobiorcy (k. 67). Nadto, mając na uwadze że w niniejszej sprawie strona powodowa dochodzi zapłaty niższej kwoty kapitału pożyczki aniżeli wynikająca z treści umowy, należy uznać, że pozwana dokonała pewnych wpłat na poczet spłaty rat kredytowych (świadczy o tym również data początkowa naliczania odsetek powyższych za opóźnienie). Skoro zaś pozwana wcześniej spłaciła pewną część zobowiązania, to musiała mieć świadomość zwrotu przekazanej jej wcześniej sumy pieniężnej. W przeciwnym razie zachowanie pozwanej należałoby uznać za zupełnie nieracjonalne.

Pozwana zarzuciła również, że zapisy dotyczące oprocentowania pożyczki pozostają niejasne, a także nie pozwalają na konkretne ustalenie wysokości oprocentowania przez cały okres naliczania odsetek, a także pozwalają powodowi na arbitralne kształtowanie wysokości oprocentowania z oczywistą szkodą dla pożyczkobiorcy. W konkluzji pozwana wskazała, że postanowienia dotyczące zmiennego oprocentowania nie wiążą pozwanej ze skutkiem *ex tunc*. Zdaniem Sądu nie sposób podzielić argumentacji strony pozwanej. Zdaniem Sądu wysokość zarówno oprocentowania kredytu (odsetek kapitałowych stanowiących wynagrodzenie banku za korzystanie z kapitału), jak również odsetek za opóźnienie, tzw. odsetek podwyższonych, została określona w sposób najzupełniej jasny, precyzyjny, a wysokość stopy oprocentowania została uzależniona od obiektywnych i możliwych do weryfikacji parametrów, które pozostają ogólnie dostępne i niezależne od woli pożyczkodawcy. Zważyć bowiem należy, iż stosownie do postanowień umowy wysokość odsetek kapitałowych została uzależniona od wysokości stopy referencyjnej NBP. W pkt 1 części szczegółowej umowy – podstawowe warunki umowy wskazano, że oprocentowanie pożyczki w dniu zawarcia umowy wynosiło 8,59 % w stosunku rocznym, a składało się ze stopy referencyjnej NBP w wysokości 1,50 % i stałej marży banku w wysokości 7,09 %. Podkreślić należy, iż w Polsce stopa referencyjna NBP należy do podstawowych stóp procentowych ustalanych przez Radę Polityki Pieniężnej, a więc organ konstytucyjny, całkowicie niezależny od powoda. Z kolei, drugi składnik oprocentowania marża banku była stała w całym okresie obowiązywania umowy. W umowie w sposób precyzyjny określono również przesłanki zmiany wysokości oprocentowania. W myśl pkt 22 umowy zmiana stopy referencyjnej powoduje zmianę wysokości oprocentowania pożyczki o taką liczbę punktów procentowych, o jaką zmieniona została stopa referencyjna. Zmiana nastąpi w dniu wejścia w życie nowej wartości stopy referencyjnej. Jeżeli stopa referencyjna przyjmie wartość o lub ujemną oprocentowanie pożyczki będzie równe marży banku. Jednocześnie w pkt 24 zastrzeżono, że oprocentowanie pożyczki nie może przekroczyć w stosunku rocznym wysokości odsetek

maksymalnych określonych w Kodeksie cywilnym. Zacytowane powyżej postanowienia umowy nie pozostawiają w ręku powoda uprawnienia do dowolnego kształtowania wysokości odsetek, ani ustalania daty od której obowiązuje zmieniona wysokość oprocentowania. Każdorazowo zmiana stopy referencyjnej pociąga za sobą zmianę wysokości oprocentowania już od dnia zmiany wysokości stopy. W ocenie Sądu nie sposób o bardziej precyzyjne określenie wysokości zmiennego oprocentowania. Poza tym, jak wynika z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów, w całym okresie, za jakim naliczono odsetki kapitałowe, stopa oprocentowania była stała i wynosiła 8,59 %. Zatem, bez znaczenia pozostają zarzuty pozwanej o niedoręczeniu jej informacji o zmianie wysokości oprocentowania.

Podobnie, w obiektywny i jasny sposób została wyznaczona wysokość odsetek za opóźnienie. W umowie postanowiono bowiem, że niespłacenie raty pożyczki w terminie ustalonym w umowie lub spłacenie jej tylko w części powoduje, że niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym, od którego bank pobiera odsetki podwyższone. Jednocześnie zastrzeżono, że łączna kwota odsetek podwyższonych i opłat należnych w przypadku opóźnienia w spłacie części lub całości nie może przekroczyć kwoty odsetek maksymalnych (pkt 11). Wskazano również precyzyjnie, że odsetki podwyższone obliczane są według zmiennej stopy procentowej i wynoszą one dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie (pkt 12). W tym zakresie nastąpiło zatem odwołanie do regulacji ustawowej. W części szczegółowej umowy wskazano, że odsetki podwyższone na dzień zawarcia umowy wynosiły 14 %. Według takiej stopy procentowej odsetki były naliczane przez powoda w całym okresie, którego dotyczą żądanie pozwu. W związku z powyższym, także w zakresie odsetek za opóźnienie nie ma podstaw do kwestionowania wysokości stopy procentowej.

Kolejny zarzut pozwanej dotyczył skuteczności wypowiedzenia umowy pożyczki. Zdaniem pożyczkobiorcy bank z jednej strony nie dochował ustawowych przesłanek wypowiedzenia umowy, zaś z drugiej strony nie wykazał, że oświadczenie o wypowiedzeniu zostało doręczone pozwanej. W ocenie Sądu powyższe zarzuty również nie zasługiwały na uwzględnienie. Strona powodowa wykazała bowiem zarówno, że pozwany pożyczkobiorca zaniechał spłaty rat pożyczki doprowadzając do powstania zadłużenia, jak również że powód dochował określonej w ustawie oraz umowie procedury wymaganej do rozwiązania umowy. Przede wszystkim, z przedłożonych dokumentów wynika, że na dzień 26 września 2018r. (tj. dzień skierowania wezwania do zapłaty) pozwana posiadała zaległość w spłacie kredytu w kwocie 930,43 zł, przy czym zgodnie z umową wysokość pojedynczej raty stanowiła w tym czasie kwotę 486,47 zł. W dniu wypowiedzenia umowy zadłużenie wzrosło do kwoty 2.739,28 zł, a więc przekraczało wysokość pięciu rat. Wysokość zadłużenia wynika także z przedłożonego przez bank dokumentu przedstawiającego sposób naliczania odsetek za zwłokę. W świetle powyższego należało uznać, że strona powodowa udowodniła, że pozwana posiadała zadłużenie względem banku, co w świetle umowy stanowiło podstawę do rozwiązania umowy w drodze wypowiedzenia. Stosownie bowiem do treści art. 75 ust. 1 Prawa bankowego w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę kredytu. W myśl zaś pkt 32 lit. c bank miał prawo wypowiedzieć umowę z 30 - dniowym okresem wypowiedzenia, jeśli pożyczkobiorca nie spłaca terminowo swoich zobowiązań wobec banku wynikających z umowy mimo uprzedniego wezwania go do zapłaty lub dopuszcza do powstania zadłużenia przeterminowanego i nie reguluje go w terminie 7 dni mimo wezwania banku. Sąd nie dopatrzył się również żadnych nieprawidłowości po stronie powoda w sposobie wypowiedzenia umowy. Jak stanowi art. 75c ust. 1 Prawa bankowego jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. Stosownie do ust. 2 w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. W świetle przedłożonych dokumentów nie budzi wątpliwości, że powód dochował wszystkich wskazanych powyżej wymogów. Przede wszystkim, w dniu 26 września 2018r. bank skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty zaległości w spłacie kredytu w terminie 14 dni roboczych, pouczając o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania. Wobec bezskutecznego upływu terminu przewidzianego do zapłaty zaległości, bank skorzystał z uprawnienia do wypowiedzenia umowy i w dniu 8 stycznia 2019r. powód skierował do pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, wskazując przyczynę rozwiązania stosunku prawnego (brak uregulowania zaległych należności). W oświadczeniu wskazano, że umowa ulegnie rozwiązaniu z upływem 30 - dniowego terminu wypowiedzenia. W umowie kredytowej strony przewidziały 30 - dniowy okres wypowiedzenia. Długość terminu wypowiedzenia nie budzi żadnych wątpliwości. Wedle bowiem art. 75 ust. 2 Prawa bankowego termin wypowiedzenia,

o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni. Sąd nie dopatrył się również podstaw do kwestionowania skuteczności złożonego oświadczenia woli. Zarówno wezwanie do zapłaty, jak i wypowiedzenie zostały przesłane na adres pozwanej podany w umowie i sprzecznie od nakazu zapłaty tj. (...)-(...) G., ul. (...), przy czym wobec niepodjęcia korespondencji po dwukrotnym awizowaniu przesyłki zostały zwrócone do nadawcy. Powód dołączył do akt niniejszego postępowania zarówno odpisy wezwania do zapłaty oraz wypowiedzenia, a także wydruki z portalu emonitoring.poczta-polska.pl. (...) należy, iż pisma zostały opatrzone kodem kreskowym R (wezwanie – (00) (...), zaś wypowiedzenie – (00) (...)). Te same kody zostały wskazane w wydrukach potwierdzeń doręczenia, co jednoznacznie pozwala powiązać korespondencję z dowodami doręczenia. Zważyć także należy, iż w sprzeczności od nakazu zapłaty pozwana wskazała ten sam adres, na który kierowana była korespondencja przez powoda. Oznacza to, że pozwana faktycznie przebywała pod tym adresem, na który została skierowana korespondencja. Podkreślić należy, iż nie jest konieczne faktyczne doręczenie pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Zgodnie z treścią art. 61 § 1 kc oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. W rozumieniu przytoczonego przepisu możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia przez adresata nie może, z jednej strony, być utożsamiana z rzeczywistym zapoznaniem się przez niego z tym oświadczeniem (faktem zapoznania się), co oznacza, że skuteczne złożeniu oświadczenia woli następuje także, w sytuacji, w której co prawda adresat oświadczenia woli nie zna jego treści, ale miał realną możliwość zapoznania się z nią, gdyż doszła ona do niego w taki sposób, że mógł się z nią zapoznać. Jak podnosi się w judykaturze dwukrotne awizowanie przesyłki poleconej stwarza domniemanie faktyczne możliwości zapoznania się przez adresata z jego treścią, co oznacza przerzucenie na niego ciężaru dowodu braku możliwości zapoznania się z treścią oświadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2005r., I PK 37/05, OSNP 2006/17-18/263). W niniejszej sprawie nie obalono powyższego domniemania. Tym samym należało uznać, że zarówno wezwanie do zapłaty wraz z pouczeniem o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację, jak też wypowiedzenie umowy, zostały pozwanej skutecznie doręczone, zgodnie z art. 61 kc.

Strona pozwana kwestionowała również wysokość roszczenia, jednak także w tym zakresie Sąd nie podzielił argumentacji pożyczkobiorcy. Odnosząc się do poszczególnych składników roszczenia, zważyć należy, iż w niniejszej sprawie strona powodowa domagała się zapłaty przede wszystkim niespłaconego kapitału kredytu w kwocie 26.994,33 zł. Z treści umowy wynika natomiast, że kwota kapitału kredytu wynosiła 33.600 zł. Strona powodowa domagała się zatem zapłaty kwoty niższej aniżeli wskazana w umowie. Podkreślić przy tym należy, iż możliwość domagania się spłaty całego kapitału kredytu jest skutkiem wypowiedzenia umowy, albowiem z chwilą upływu okresu wypowiedzenia – w myśl pkt 33 umowy pożyczki – w przypadku wypowiedzenia umowy pożyczkobiorca zobowiązany jest spłacić pozostałą do spłaty kwotę pożyczki i należne odsetki, prowizje i opłaty najpóźniej w ostatnim dniu okresu wypowiedzenia umowy. Jak wskazał w wyroku z dnia 11 czerwca 1999r., II CKN 390/98, *Legalis nr 44297* Sąd Najwyższy dochodząc zwrotu pożyczki powód powinien udowodnić, że między nim a pozwanym doszła do skutku taka umowa. Pozwanego zaś obciąża dowód wykazania okoliczności niweczających prawo powoda, a więc że pożyczkę zwrócił. W świetle powyższego to na stronie pozwanej spoczywał dowód wykazania tego, że pożyczka bankowa została spłacona w całości, bądź w większej części aniżeli wskazano w pozwie. Tymczasem strona pozwana nie przedłożyła w tym zakresie żadnych dowodów, w szczególności dowodów zapłaty, a ograniczyła się jedynie do kwestionowania wysokości roszczenia.

W ocenie Sądu strona powodowa sprostowała także ciężarowi dowodu w zakresie wysokości odsetek. Na tę okoliczność powód przedłożył kopie dokumentów przedstawiających sposób naliczenia zarówno odsetek kapitałowych, jak również odsetek za opóźnienie. W dokumentach tych dokładnie wskazano, od jakich kwot naliczono odsetki, okres za jaki naliczono odsetki, a także wskazano stopę procentową wg naliczono odsetki. Jak wskazuje się w orzecznictwie pozwany, jako dłużnik, który zaprzecza prawidłowości naliczenia odsetek, jest zobowiązany do przedstawienia merytorycznych argumentów na rzecz takiego zarzutu. Ma przy tym łatwą możliwość udowodnienia terminowości dokonanych wpłat, bowiem należy założyć, że może i powinien przedstawić dowody zapłaty każdej z uregulowanych rat, z których wynikałyby terminy spełnienia świadczenia – o ile twierdzi, że terminy wpłat w zestawieniu wierzyciela nie odpowiadają prawdzie i że w konsekwencji nastąpiło nieprawidłowe naliczenie należności odsetkowej. Takich dowodów pozwany w sprawie nie przedstawił, jak i nie formułował w tym względzie konkretnych twierdzeń faktycznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 lutego 2018r., I ACa 278/17, L.). W niniejszej sprawie

pozwana nie podniosła żadnych merytorycznych zarzutów dotyczących prawidłowości przedstawionego przez bank rozliczenia odsetek kapitałowych oraz odsetek za opóźnienie, nie wskazywała w szczególności, że bank nie uwzględnił jakichkolwiek dokonanych przez nią wpłat. Podstawa do pobierania odsetek umownych wynikała natomiast z pkt 1 i 7 umowy, zaś odsetek podwyższonych z pkt 1, 12 i 34 umowy. Przy uwzględnieniu zapisów umowy, a także braku dowodów przeciwnych, przedstawione przez powoda wyliczenie kapitału i należnych odsetek nie budzi żadnych wątpliwości i pozwala na wyprowadzenie jednoznacznych ustaleń faktycznych co do wysokości dochodzonej pozewem wierzytelności. Strona pozwana w żaden sposób nie podważyła wiarygodności przedłożonych przez powoda dowodów.

Kolejny zarzut pozwanej dotyczył abuzywności zapisów umownych o ubezpieczeniu. W piśmie z dnia 6 kwietnia 2020r. – złożonym w wykonaniu zobowiązania Sądu – pełnomocnik pozwanej podnosił, że postanowienie dotyczące obowiązku zapłaty składki ubezpieczeniowej w rażąco wygórowanej kwocie 9.031,68 zł jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego oraz dobrymi obyczajami. Zarzucił powodowi, że nie wykazał, czy składka została zaliczona na poczet kapitału pożyczki, od której naliczał odsetki, nie przedstawił umowy ubezpieczenia, nie wyjaśnił, czy otrzymał wynagrodzenie za kierowanie swoich klientów do ubezpieczenia, ani nie przedstawił dowodu przekazania całej składki na rzecz ubezpieczyciela. Powyższe zarzuty zostały powtórzone w piśmie stanowiącym stanowisko końcowe strony pozwanej. Wskazać jednak należy, iż mimo że pozwana formułowała zarzuty dotyczące abuzywności zapisów dotyczących ubezpieczenia, nie stawiała się na rozprawie, choć wezwanie na rozprawę zostało jej doręczone w sposób prawidłowy, co skutkowało pominięciem dowodu z jej przesłuchania. W tym stanie rzeczy niemożliwe było dokonanie skutecznej kontroli incydentalnej zapisów umownych dotyczących ubezpieczenia. Ponadto, podkreślić należy, iż umowa ubezpieczenia została zawarta na wniosek pozwanej, a zawierając umowę pożyczki pozwana wyraziła zgodę na objęcie jej ochroną ubezpieczeniową. W pkt 4 umowy wskazano również sposób wyliczenia składki ubezpieczeniowej, wskazując, że opłata za utrzymanie ubezpieczenia w ramach Programu ubezpieczeniowego (...) lub (...) stanowi 0,28 % kwoty pożyczki. W części szczegółowej umowy wskazano, że składka ubezpieczeniowa w wynosi łącznie 9.031,68 zł (tj. 94,08 zł miesięcznie), a zatem nie przekracza wysokości wskazanej w pkt 4. Strona powodowa wykazała także sposób wyliczenia składki (k. 63), wskazując, że domaga się zapłaty składki tylko za czas obowiązywania umowy. Stosownie do twierdzeń strony powodowej, to pozwana winna wystąpić z wnioskiem do ubezpieczyciela o wypłatę odszkodowania. Pozwana nie udowodniła, aby taki wniosek został złożony.

Mając zatem na względzie powyższe, na mocy art. 720 kc w zw. z art. art. 69 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (tekst jednolity Dz.U. z 2019r. poz. 2357, dalej: Prawo bankowe), art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim, Sąd uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 30.397,88 zł. Nadto, od ww. kwoty – na mocy art. 481 § 1 i 2 kc – Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu tj. 9 sierpnia 2019r. do dnia zapłaty.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającej niniejszy spór pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.997 zł, na którą składają się: opłata sądowa od pozwu (380 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika powoda w stawce minimalnej (3.600 zł) i opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).